

xuong, cạm cũi viết, không nói nửa lời. Viên đại úy để ý quan sát nàng bằng đuôi mắt.

Mấy phút sau, Lisa ngẩng lên, hỏi hần :

— Trước ngày rời Mạc tư khoa, tôi đã khai rồi. Khai 2 lần, với đầy đủ chi tiết. Đại úy có thể cho biết vì lẽ gì tôi phải khai lần nữa không ?

Gã đại úy nhún vai :

— Tôi không rõ. Như tôi đã trình bày hồi nãy với bà, tôi mời bà đến hôm nay hoàn toàn theo lệnh của thiếu tướng Luy xốp.

Lisa lại dán mắt vào tờ khai. Ngòi bút của nàng chạy thoăn thoắt trên giấy, nhanh như máy. Nàng biết gã đại úy đang theo dõi nàng, và một cử chỉ ngần ngại nhỏ nhặt của nàng sẽ làm hần nghi hoặc thêm.

Viết xong, Lisa đẩy ghế đứng dậy.

Viên đại úy đứng dậy theo, giọng nhã nhặn :

— Mời bà về.

Lisa lạng lẽ ra xe.

Đến khi xe rời máy, nàng mới lạnh toát châu thân, như bị trúng phong.

Mảnh giấy vô tri giác nàng vừa viết là cạm bẫy của KGB Số viết. Giờ đây, nàng mới nghĩ ra. Nàng đã rập đúng đời sống của người nữ tỳ mà nàng đội tên Lisa. Nàng đã tập viết đúng từng chữ gãy góc của người tờ gái. Song ở Mạc tư khoa nàng được mang tờ khai về nhà, và khai bằng máy chữ. Lần đầu, nàng viết tay. Dưới kính hiển vi của chuyên viên Phân gián, từng chữ giả mạo của nàng sớm muộn sẽ bị phơi trần.

Và KGB sẽ phanh ra nàng là điệp viên C. I. A. Lisa rung mình, bở hơi ướt đầm. Nhưng chỉ

một phút sau, bản năng gián điệp đã thắng thiên bẩm mềm yếu của phụ nữ. Nàng lăm lăm một mình :

— Hừ, đến đâu hay đến đó.

Tài xế quay lại :

— Bà cần gì ?

Lisa lắc đầu :

— Không.

Tài xế cười ngất :

— Thế à ? Tôi cứ đinh ninh bà kêu tôi.

Giọng nói ngạo nghễ, đượm vẻ bí mật của gã đàn ông, Lisa chột dạ. Nàng lặng thinh không đáp.

Con đường trước mặt mờ dần dưới nắng chiều sắp xế. Tâm trí Lisa rối như tơ vò. Lát nữa, Thu Thu mới về. Nội đêm nay, hai người phải thoát thân.

Đột nhiên, tài xế bứt tốc lực, khi xe rẽ vào o đường nhỏ dẫn vào khu cư xá.

Rời hần ngưng lại.

Lisa cất tiếng :

— Xc hông ư ?

Tài xế bùng thốt :

— Không.

— Vậy ông đậu lại làm gì ?

— Có chuyện cần nói với bà, và tôi tin là bà sẵn sàng nghe.

— Chuyện gì ?

— Bà sẽ biết.

— Vô lý quá. Ông phải biết rằng dừng xe dọc đường là trái với quy tắc an ninh.

— Thành thật ngại khen tình thần tôn trọng quy tắc an ninh của bà. Và hy vọng bà tiếp tục giữ

nhân viên của thiếu tướng Luy xóp sẽ đến bắt bà.

Người tờ gái giả hiệu bặm môi đề khởi bật ra một tiếng sừng sốt. Những giờ đầu tiên của nàng trong Trung tâm KX chứa đầy bất ngờ, còn nhiều bất ngờ hơn loại phim toát mồ hôi lạnh của nhà sản xuất đại tài Hit-cốc.

Nàng không thể nào làm được. Gã tài xế là con người bí mật, không phải chỉ là một quân nhân tầm thường làm nghề lái xe. Đột nhiên, gương mặt hần mắt hần về góm ghiếc và danh ác. Cặp mắt của hắn đang lơ dờ vụt sáng rực.

Lisa đáp :

— Cảm ơn ông. Tôi không làm điều gì trái luật để có thể bị bắt. Có lẽ ông lầm tôi với người khác. Từ nhiều năm nay, tôi là công dân Xô viết gương mẫu, được chính phủ ban cấp bằng tưởng lệ vì tinh thần phục vụ nghiêm chỉnh và cần mẫn.

Gã tài xế nhìn thẳng vào mặt Lisa, gằn giọng :

— Tôi yêu cầu bà thành thật hơn nữa. Bà đóng kịch rất tài song không qua nổi cặp mắt chuyên môn của tôi.

— Chuyên môn ? Vậy ông làm nghề gì ?

— Làm nghề như bà.

Lisa bàng hoàng như bị đánh vào đầu. Song nàng vẫn giữ thái độ bình tĩnh :

— Thưa ông, tôi là nô tỳ của bác sĩ Susu.

Gã tài xế gắt :

— Hừ, bà sắp mất mạng mà còn tiếp tục đóng kịch ! Không ốm ở nhà, tôi nói thẳng bà biết là KGB sắp khám phá ra vai trò nguy hiểm của bà. Bà không phải là nô tỳ. Không phải là Lisa...

Lisa lập lại như trong giấc mơ :

— Là thật, tôi không phải là Lisa thì là ai ? Thì Lisa là ai ? Không khéo tôi điên mất.

Giọng gã tài xế vẫn rần rỏi :

— Bà không điên chút nào cả. Và bà đang làm nghề như tôi... nghề nhân viên điệp báo. Bà còn phủ nhận nữa không ?

Một luồng điện chạy qua các thớ thịt của người hầu gái kiêm nhân viên điệp báo CIA. Nàng có cảm giác toàn thân rung chuyển dữ dội, mạch máu sôi sục rồi lạnh ngắt như ngấm trong thùng nước đá. Gã tài xế kỳ quái vừa thốt ra những lời ghê gớm, có thể đưa hắn vào cõi chết.

Hắn hỏi tiếp :

— Giờ đây, bà chịu tin tôi chưa ?

Lisa đáp lưỡng :

— Ông lái xe về nhà rồi ta nói chuyện.

Ba phút sau, Lisa mở cửa phòng khách. Lòng nàng lảng lảng như say rượu. Nàng đã sống quen với cảnh huống bất ngờ, nhưng sự việc vừa xảy ra đã vượt qua ranh giới bất ngờ thông thường.

Tiến lại buýp-phê, nàng hỏi gã tài xế :

— Ông dùng rượu nhé ?

Hắn gật đầu, thản nhiên :

— Vâng. Còn gì bằng.

Hắn khoan thai ngồi xuống ghế. Lisa lùi húi pha rượu. Ngoài vườn, trời bắt đầu chuyển sang màu tím.

Người tỳ nữ ngừng tay, gương đôi mắt hiền từ nhưng cương quyết về phía người lạ :

— Ông là ai ?

Gã tài xế nhún vai :

— Là người cùng theo đuổi mục đích như bà.

Lisa hỏi, giọng lơ đãng :

— Vậy ông muốn tôi làm gì ?

Hắn mỉm cười, tự đắc :

— Hắn bà đã biết KGB bắt đầu nghi ngờ bà. Thiếu tướng Luy xộp gọi bà tới văn phòng để xét tuồng chữ. Theo tôi, nội đêm nay hoặc sáng mai, họ sẽ phăng ra tự sự. Việc này kho thể kéo dài, vì thừa bà, lát nữa, một phái đoàn điều tra đặc biệt sẽ từ Mạc tư khoa tới đây để kiểm nhận căn cước của bà. Bà chỉ có hy vọng thoát chết trong đêm nay. Vàng, chỉ trong đêm nay mà thôi.

— Ông biết rõ nhiều việc nên tôi sợ. Tôi chỉ yên tâm khi ông chịu giới thiệu ông là ai, ông thuộc tổ chức nào.

— Tôi chưa thể tiết lộ.

— Vậy thì thôi, tôi không dám nài ép.

— Bà nên nghe tôi.

— Nếu lý ông đưa ra đúng, tôi xin nghe theo.

— Bà phải rời trung tâm nội đêm nay.

— Ông muốn tôi trốn bằng cách nào ?

— Chúng tôi sẽ lo liệu cho bà.

— Chúng tôi ? Ông nói vậy nghĩa là ở đây có cả một tổ chức đóng đảo, không phải chỉ có mình ông.

Gã tài xế lặng thinh. Lisa hỏi gặng :

— Tổ chức này do ai cầm đầu ở đây ?

Gã tài xế lắc đầu :

— Tôi không biết. Nếu biết, tôi cũng không được quyền tiết lộ. Vì sao, hẳn bà đã hiểu. Tôi chỉ có nhiệm vụ nói với bà rằng thời giờ gấp rút, bà không còn dịp nào nữa.

— Đa tạ lòng tốt của ông. Song tôi phải ở lại.

— Trời, ở lại thì chết.

— Dĩ nhiên.

Giọng gã tài xế trở nên khẩn thiết :

— Khuyên bà không nên ở lại. Không riêng bà, cả chúng tôi cũng sắp bị lộ. Chúng tôi bố trí cho bà và bác sĩ Susu đi trước, rồi sẽ đi sau. Trung tâm KX được phòng thủ rất kiên cố, không thể thoát thân bằng đường bộ.

— Tôi biết rồi. Chỉ còn máy bay là phương tiện duy nhất.

— Bà nói đúng. Với trực thăng, bà có thể rời Trung tâm dễ dàng.

— Bao giờ lên đường ?

— Đùng 10 giờ đêm nay.

— Nếu tôi không làm, các ông đã sửa soạn đâu vào đấy.

— Vàng Chúng tôi chỉ cần bà đồng ý nữa là xong.

— Giã sử tôi không đồng ý ?

— Chúng tôi không hề nghĩ như thế. Bà hiện ở vào tình thế phải đồng ý. Vả lại, chúng tôi có thành tâm và thiện ý cứu bà trước khi bà bại lộ. Lương tâm chúng tôi sẽ cắn rứt nếu bỏ mặc đồng nghiệp mất mạng vô ích.

— Khi nào các ông đi ?

— Có lẽ gần sáng.

— Tại sao chúng ta không đi cùng ?

— Sự đời phương tim ra.

Lisa cười gằn :

Tôi chẳng giấu diếm gì nữa. Tôi đến đây để

hoàn thành một công tác do thượng cấp giao phó. Dầu tinh mạng bị đe dọa, tôi cũng không thể ra về. Tôi chỉ ra về sau khi thành công.

Gã tài xế chắt lưỡi :

— Bà không giấu diếm là đúng. Vì chúng tôi đã biết bà và bác sĩ Mòna tới đây để đoạt tài liệu mật về phi thuyền Tia sáng Giết người.

— Vâng. Tài liệu này chưa đoạt xong nên chúng tôi còn phải ở lại.

— Khổ quá, bà không thể nào thành công. Bà đi ngay là hơn.

— Xin ông cho biết lý do.

— Giản dị lắm. Tài liệu vô giá ấy đang nằm trong tay chúng tôi.

— Tôi không tin.

— Không tin là tùy bà.

Lisa hỏi dò một cách khôn ngoan :

— Tôi không tin là vì ông đã tỏ ra thiếu thành thật. Vâng, thiếu thành thật, không phải là không thành thật. Cấp trên của ông ra lệnh tiếp xúc và hợp tác với tôi mà ông lại quyết định khác.

— Bà lầm rồi.

— Tôi không lầm chút nào. Và lại, đây không phải lúc nguy hiểm để xem ai đúng, ai sai. Một lần nữa, tôi nhắc lại điều kiện : tôi chỉ chịu lên đường với tài liệu.

— Bà bướng bỉnh quá ! Tôi sợ bà không còn được tự do đến khi ấy nữa. Xì bà quyết định ngay. Tôi phải trở về văn phòng. Vì thưa bà, tôi chỉ là một tài xế tầm thường.

Đang nâng ly vốt-ka. Lisa bỗng đặt xuống bàn. Trong óc nàng vừa lóe lên một mưu kế tài tình.

Nàng hỏi gã đàn ông :

— Ông đã biết tin Gary chết chưa ?

Hắn đáp không suy nghĩ :

— Rồi. Gary là một nhân viên can đảm. Gary thì chết không khai, tôi có thể đoán chắc như vậy với bà.

Mắt người hầu gái kiểm điệp viên CIA phờng nhìn ra xa. Gã đàn ông thúc giục :

— Bà nghĩ sao ?

Lisa chậm rãi rót rượu vào ly pha lê. Nàng bưng tận miệng gã đàn ông, kèm theo câu nói dịu dàng :

— Vâng, ông đã muốn, tôi cũng xin nghe lời. Tôi sẽ ở đây đợi các ông. Giờ đây, xin mời ông cạn chén vốt-ka để đánh dấu cuộc gặp gỡ lạ lùng này.

Lisa nâng ly rượu :

— Vạn tuế MI-6 !

Mặt gã đàn ông hơi tái. Song hắn cố trấn tĩnh, và uống cạn ly vốt-ka nóng bỏng.

Lisa rót thêm ly nữa, giọng ngọt ngào :

— Mời ông ly thứ hai, mừng tổ chức của tôi.

Hắn cười tủm tỉm :

— Hân hạnh. Tôi xin uống mừng CIA. Và mừng riêng ông Simit khả kính.

Lisa cũng nhếch mép cười một cách vô cùng bí mật. Gã tài xế già hiệu chìa bàn tay :

— Trân trọng chào bà. Nội một giờ nữa, tôi sẽ trở lại.

Nói đoạn, hắn xăm xăm ra ngoài.

Người nữ tỳ đứng im như pho tượng, theo hắn ~~hắn~~ ~~đến~~ ~~khí~~ ~~hắn~~ ~~trào~~ ~~lên~~ ~~va~~ ~~phòng~~ ~~chu~~

bay trong sương chiều bắt đầu đổ xuống, xóa mờ cảnh vật.

Bên ngoài, hoàng hôn sắp hết.

Chỉ còn mấy giờ nữa, nàng phải thoát khỏi Trung tâm KX. Nhưng thoát bằng cách nào, nàng chưa biết. Thu Thu đi từ sáng sớm chưa về. Thoát thân là việc khó, chiếm đoạt tài liệu, và phá hủy máy móc còn là việc khó gấp trăm lần. Nàng cũng chưa nghĩ cách chiếm đoạt tài liệu và phá hủy máy móc.

Bàng khuáng, Lisa tợp một ly rượu. Bỗng nhiên, nàng sinh ra uống rượu như hũ chim. Rồi nàng liền tưởng đến gã đàn ông kỳ dị, nhân viên của MI-6.

Khi ấy, chiếc xe sơn đen đã ra tới đường lớn.

Gã quân nhân giả hiệu tống hết ga xăng, phóng nhanh như mũi tên bắn.

Tâm thần hắn bùng lên một niềm phấn khởi vô biên như người đau nặng được tiêm thuốc hồi sinh. Hắn sung sướng vì mục đích của hắn sắp đạt được. Nội đêm nay, công việc xong xuôi, hắn sẽ thành công về vang như dự tính.

Thốt nhiên, hắn phá lên cười.

Từng nghe danh điệp viên CIA, giờ đây hắn mới biết là lão quái, Người đàn bà già nua, và làm cảm kia không có gì đáng sợ. Mai kia, trở về cơ quan, hắn sẽ viết báo cáo tỉ mỉ về mưu thần, chước quỷ mà hắn áp dụng tại Trung tâm KX để đánh lừa tình báo của ông Hoàng và tổ chức CIA.

Cổ nhiên, hắn là đồng nghiệp của Lisa v.

các cơ quan MI-6 và CIA đã ký kết mật ước trao đổi tin tức, và hợp tác trong mọi trường hợp. Song điều này không có nghĩa là hắn bắt buộc phải chia sẻ những điều hắn biết với Lisa.

Sự hiện diện của hai đồng nghiệp bắt dặt dĩ tại KX làm hắn bức mình. Miễn cưỡng hắn phải bắt tay theo mệnh lệnh của Trung ương, còn trong thâm tâm hắn chỉ muốn, hưởng thụ một mình.

Tổ chức MI-6 tại Trung tâm sắp bại lộ thì Gary bị bắt. Bao nhiêu công trình xây dựng gay go có thể tan thành khói trong khoảnh khắc. Hắn có đủ tài năng và phương tiện để đảo ngược tình thế nếu người tờ gái giả hiệu này không lộ lộ dẫn xác tới KX.

Nghĩ đến lúc ban chỉ huy MI-6 tại Luân đôn kêu hắn tới văn phòng trung ương, gắn vào ngực một huy chương đặc biệt và ký cho hắn một tấm chỉ phiếu mang nhiều con số dèdè, hắn sướng run lên.

Lâu lắm, hắn sống trong cảnh thiếu thốn, đội lốt binh nhì Hồng quân ở Trung tâm KX, một căn cứ xa xôi, nằm khuất giữa núi rừng trùng điệp gần biên giới Việt-Lào...

Ở quê nhà, hắn có một cô gái đang chờ đợi. Nàng chưa lấy chồng tin tưởng sớm muộn hắn sẽ trở về. Lá thư cuối cùng, hắn gửi cho nàng cách đây 4 năm bằng phim vi ti...

Bốn năm trường đằng đằng...

Hắn nhớ lại những con đường nửa tối, nửa sáng dẫn vào khu Sôhò nơi tụ tập các đệ tử của thần Mây Trắng trên đất Anh. Những buổi

hoàng hôn lạnh lạnh như thế này, nếu được sờ man làn da ấm áp và thơm tho của một người đàn bà căng nhựa tình yêu thì hạnh phúc biết bao !

Hắn sẽ đóng kín cửa sổ cho tiếng động ngoài đường không lọt vào phòng, rồi đặt vào máy hát một đĩa âm thanh nổi, phát ra điệu nhạc nhẹ nhẹ. . . Hai người sẽ ôm nhau nhảy, vừa nhảy vừa dính ngực, dính môi vào nhau.

Nàng sẽ rót huyết-ky mời hắn. Hắn sẽ vít đầu nàng xuống. Giữa phòng, hắn đã kê sẵn cái đi-văng màu hồng gọi cảm, đệm dày tặc rươi. Trên cái đi-văng tình tứ ấy. . .

Hắn lắc đầu thật mạnh để xua đuổi những hình ảnh thèm muốn vừa chớm nở.

Vi đột nhiên, hắn cảm thấy hai bên thái dương nhức nhối lạ thường. Hắn tưởng như mạch máu trong người đều căng thẳng. Trái tim hắn thường đập 60 lần trong một phút đã vọt gấp hai. Mặt hắn chuyển sang màu đỏ tươi dưới áp lực rồn rập của máu.

Rồi tai hắn ù dần, hắn chẳng còn nghe được gì nữa hết, ngoại trừ tiếng vu vu quái gở như thể ai để sát tai hắn một con muỗi lớn đang đập cánh bay.

Hoảng hốt, hắn vội rút bàn chân ra khỏi bàn đạp ga xăng. Trong khoảnh khắc, hắn hồi tưởng lại những lời thụ huấn trong trường điệp bảo hệ một môi thì hãm xe, nghỉ ngơi đến khi khỏe lại mới tiếp tục cuộc hành trình.

Hắn muốn xuống số một cho xe chạy chậm song mười ngón tay hắn cứng hẳn, như bị ngàm

hàng giờ trong thùng nước đá giữa trời lạnh buốt.

Chân hắn cũng bất động : hắn vận dụng gân cốt nhưng vẫn không sao nhấc nổi để đạp vào bàn thắng. Trí chi hắn ngày thường rất dẻo dai, nhanh nhẹn, bỗng trở nên lừng khừng và bướng bỉnh, không chịu tuân theo mệnh lệnh sắc bén của thần kinh hệ nữa.

Hắn bắt đầu nhìn rõ sự thật.

Một sự thật phũ phàng và kinh khủng.

Sự thật ấy là hắn chẳng còn sống trên thế gian này bao lâu nữa. Máu chạy như ngựa phi nước đại, tai điếc, mắt hoa, tay chân bất động. Đó là những triệu chứng sửa soạn cho sự mé sảng. Giỏi lắm, hắn chống cự được một, hai phút đồng hồ nữa. Rồi hắn sẽ gục đầu vào vô-lăng. Nếu hắn hãm kịp thì chỉ gây ra một tai nạn tâm thường.

Bằng không hắn sẽ chết.

Chưa bao giờ hắn sợ chết bằng bây giờ. Chết là hết, hết được ôm những thân thể đầy đặn và ngáo ngạt thơm trong vòng tay thềm khát. Hắn đánh phải bỏ người tình yêu dấu ở quê nhà, không bao giờ còn dịp tái ngộ nữa.

Hắn sẽ không còn cơ hội được thức thâu đêm, quàng vai bá cổ những trái bom nguyên tử ; của thiên đường Sôhô, trong phòng sực nức mùi phấn son, mùi huyết-ky nguyên chất, mùi da thịt ngất ngây, mùi thuốc lá sợi vàng tầm mật ong và bạch phiến.

Chết là hết.

Con đường thẳng tắp trước mặt hắn bỗng

mờ đi, và gãy làm nhiều khúc. Gần như văng theo mệnh lệnh thần bí, hần tổng mạnh ga xăng.

Xe hơi đâm nhào vào trụ bê-tông bên đường.

Đầu xe bị bẹp rúm. Tấm kính chắn gió vỡ nát từng mảnh vụn, bay tung tóe khắp đường.

Gã tài xế vận dụng tàn lực để lái xe ra khỏi tử lộ, song định mạng đã an bài, thần chết ác nghiệt đã gọi tên hần.

Lúc sắp chết, hần bỗng có sức mạnh ghé gờm như có thể giật phăng tay lái. Bộ mặt tròn trịa của hần vấp vào cây sắt tròn của vô-lăng.

Nhưng hần chưa chịu tắt thở hần, tuy mặt mũi dập nát, và ngực rách tan. Trong một phần trăm giây đồng hồ tuyệt vọng, hần bỗng nhớ rõ những chi tiết của cuộc đời thoải với Lisa.

Người hầu gái bật thiệp đã rót rượu vớt ka mời hần. Vì ham rượu, hần đã bị Lisa đánh lừa.

Hần thấy Lisa quay lưng lại trong khi rót ly thứ nhì. Song hần không để ý. Đến giờ mới biết thì đã muộn, quá muộn. Hần nhìn nhìn lừa được người nữ tỳ, ngờ đâu hần lại là kẻ bị lừa.

* Vô quit dây, móng tay nhọn. . . Hần thét lên tiếng lên cuối cùng để bộc lộ nỗi căm tức vì thua trí đàn bà. Tuy nhiên, tiếng la vĩnh biệt ai oán này không thể bật ra ngoài, vì cưỡng họng hần bị tiện làm đôi.

Chiếc xe phóng nhanh bị cột xi-măng đầy lộn ngược ba vòng trước khi rớt xuống hố sâu bên đường chổng bốn bánh lên trời.

Trời đã tối hần.

Trên không đường như có tiếng quạ kêu.

Thần chết hẹn giờ

THU Thu đứng khựng, lòng mảy mòi nhũu lại.

Người đàn ông ngồi chễm chệ trong ghế riêng của nàng lặng lẽ thở khói thuốc lên trần nhà, dường như không trông thấy nàng, hoặc cố tình không lưu ý.

Tim nàng đập mạnh. Song nàng vẫn đủ tài trấn tĩnh để đối phó với mọi tình thế.

Nghe tiếng giầy, người đàn ông mới ngừng đầu lên. Thu Thu buột miệng:

— Tôi.

— Phải, người đàn ông ngồi trong ghế của nàng là Tô-tô, « đồng nghiệp » khoa học của nàng. Đáng diệu bình thần hóa ngoạn nghệ của hần chứng tỏ hần muốn lên mặt đàn anh. Nàng không đoán được hần trở về khi nào, song không lẽ hần không biết nàng vừa hạ sát hai mạng người, và giấu xác chết trong phòng tắm.

Tô-tô bung tàn thuốc lá, giọng kiêu căng — đúng như Thu Thu tiên liệu :

— Chị lầm rồi. Tên tôi không phải là Tô-tô.

Thu Thu trở mắt ra vẻ sùng sốt :

— Làm sao được. Mới hôm qua, chị Mimi giới thiệu anh là bác sĩ Tô-tô... À, hay là anh ghét cái biệt hiệu nghịch ngợm ấy. Nếu có thể, xin anh